

Arrest

nr. 294 409 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FADIGA
Terhulpssteenweg 177/10
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. FADIGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/10/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 25/01/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat haar moeder en een zus in België verblijft. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene verklaarde een relatie te hebben met een in België verblijvende persoon. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het evenredigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het hoorrecht geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Schending van artikel 7, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Bij de bestreden beschikking wordt verzoeker gelast het grondgebied te verlaten, als gevolg van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming die het Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides op 17/10/2023 heeft genomen, alsook van de beslissing van 25/01/2023 van de Conseil du Contentieux des Etrangers, waarbij het beroep tegen deze beslissing met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980 is verworpen.

De OQT is in hoofdzaak gebaseerd op artikel 7, § 1, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt dat : (...)

Maar overwegende dat voornoemd artikel 7 werd gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012 die de gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht verzekert van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Bij artikel 20 van dezelfde wet van 19.01.2012 is in de wet een artikel 74/13 ingevoegd, dat als volgt luidt "(...)"

Het bestreden besluit is duidelijk in strijd met de in het middel genoemde bepalingen en beginselen.

In dit verband zij er eerst aan herinnerd dat, anders dan de wederpartij lijkt te denken, artikel 7 van de wet van 15.12.1980 niet verplicht is om automatisch en in alle omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen aan een vreemdeling die illegaal op het grondgebied verblijft.

Het voormelde artikel 7 bepaalt weliswaar dat de minister of zijn afgevaardigde een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten moet uitvaardigen, met name in de gevallen bedoeld in het eerste lid, 1°, maar Uw Raad heeft geoordeeld dat "het onregelmatige karakter van het verblijf op zich niet kan volstaan om het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat ook rekening wordt gehouden met andere factoren, die met name verband houden met de schending van de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM gewaarborgde grondrechten "

Dit geldt des te meer daar de wederpartij in casu op de hoogte was van verzoeksters familiale en sociale banden in België, aangezien zij tijdens haar hoorzitting bij het CGVS in 2022 voldoende had aangetoond dat haar enige familie thans haar moeder en zuster waren. Aangezien haar zus de Belgische nationaliteit heeft verworven en hun vader in Brazilië is overleden, kan verzoekster, die op 13-jarige leeftijd met haar

moeder in België is aangekomen, niet meer terugkeren naar haar land van herkomst, aangezien zij daar geen naaste verwanten meer heeft.

Om alle bovengenoemde redenen moet de beslissing om het land te verlaten nietig worden verklaard wegens schending van de in het middel genoemde bepalingen. Zo heeft uw Raad in een arrest van 23.04.2014 overwogen: "(...) de verweerder kan zich bij een bevel om het grondgebied te verlaten niet tevreden stellen met de loutere vaststelling van illegaal verblijf. Indien de elementen die in het kader van een verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd, niet voorafgaand aan het bevel tot verwijdering zijn onderzocht, staat het hoe dan ook aan verweerder om door middel van de formele motivering van dit bevel aan te tonen dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met deze elementen.

(...) Met betrekking tot verzoekers argumenten op grond van artikel 8 van het EVRM kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder zich niet heeft uitgesproken over de genoemde aanvraag voor een verblijfsvergunning en evenmin rekening heeft gehouden met de voornoemde elementen die hij ter ondersteuning daarvan heeft aangevoerd, toen hij het bevel om het betrokken grondgebied te verlaten uitvaardigde. " (Arrest nr. 122.852 van 23.04.2014).

Deze rechtspraak moet worden toegepast en er moet worden vastgesteld dat de wederpartij haar besluit onvoldoende heeft gemotiveerd door met name geen rekening te houden met de naleving van artikel 8 EVRM. Evenzo heeft de wederpartij bij de vaststelling van het bestreden besluit de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden. Artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: "Bij het nemen van een besluit tot verwijdering houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Bij de vaststelling van het bestreden besluit heeft de wederpartij een kennelijke beoordelingsfout gemaakt, aangezien zij verzoeker heeft gelast het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten, zonder rekening te houden met de huidige situatie van verzoeker, die sinds 2008 in België een privé- en gezinsleven heeft dat moet worden beschermd.

Een definitieve weigering om verzoeker in België te laten blijven, zou in strijd zijn met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Dit artikel "legt de staat immers positieve verplichtingen op die inherent zijn aan de eerbiediging van het gezinsleven. Zo moet de staat, wanneer het bestaan van een gezinsband wordt vastgesteld, in beginsel zodanig handelen dat deze band zich kan ontwikkelen (...)" (zie Bxl (ref.), 02.06.2006, Rev. dr. étr. 2006, nr. 138, biz. 241; EHRM-arresten Eriksson/Zweden van 22 juni 1989, Margarita en Roger Andersson/Zweden van 25 februari 1992 en Keegan/Ierland van 26 mei 1994).

Alleen een dwingende sociale behoefte kan echter een inmenging rechtvaardigen die de eenheid van het gezin in gevaar kan brengen (EHRM, arrest Olsson tegen Zweden, 24 maart 1988, § 90).

In dit verband zij eraan herinnerd dat artikel 8 van het EVRM niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven, maar ook het recht op eerbiediging van het privé-leven omvat. Dit begrip is door het Europees Hof voor de rechten van de mens ruim geïnterpreteerd en leent zich niet voor een uitputtende definitie. Het begrip "privé-leven" verwijst naar een sfeer waarbinnen eenieder vrijelijk zijn persoonlijkheid en zelfontplooiing kan nastreven.

In het arrest Niemietz tegen Duitsland (16.12.1992) oordeelde het Hof dat "het echter te beperkend zou zijn om het te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven kan leiden zoals hij dat wenst, en de wereld buiten die kring volledig uit te sluiten. Privacy moet tot op zekere hoogte ook het recht van het individu omvatten om betrekkingen met anderen aan te knopen en te ontwikkelen".

Volgens het Hof omvat de persoonlijke levenssfeer ook de mogelijkheid om daadwerkelijk een sociaal leven te leiden, dat wil zeggen de mogelijkheid om met anderen om te gaan met wie men culturele en taalkundige affiniteiten deelt.

Deze rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan gemakkelijk worden toegepast op de zaak van verzoekster, die sinds 2015 een gezinsleven heeft ontwikkeld met haar moeder en zus in België.

Verzoeksters sociale en privéleven moet ook worden gerespecteerd, aangezien zij sinds haar aankomst in België in 2015 een sociaal leven heeft ontwikkeld met haar klasgenoten in het lager, middelbaar en universitair onderwijs.

Bij haar aankomst in België in 2015 is verzoekster immers rechtstreeks ingeschreven in de Koning Boudewijnschool, waar zij in de brugklas zit, namelijk de derde, vierde, vijfde en zesde middelbare school.

In juni 2020 is verzoekster, ondanks jarenlange moeilijkheden bij het leren van de Franse taal, met vlag en wimpel geslaagd voor al haar schoolexamens en heeft zij haar Certificat d'Etudes Secondaires Supérieur (CESS) behaald.

Verzoekster is ook regelmatig ingeschreven aan de Université Libre de Bruxelles (ULB) voor het academisch jaar 2020-2021, om de voltijdse dagopleiding Bachelier en sciences psychologiques et de l'éducation, orientation générale, Bloc 1 te volgen. (stuk 2)

Verzoekster is met glans geslaagd voor haar examens, zoals blijkt uit haar cijferlijst van 07/09/2021, waaruit blijkt dat zij 40 van de 60 studiepunten van haar jaarprogramma heeft behaald (stuk 3).

Verzoekster is regelmatig ingeschreven aan de ULB voor het academiejaar 2022-2023, waar zij voltijds dagonderwijs volgt in de bacheloropleiding Psychologische en Pedagogische Wetenschappen, algemene oriëntatie - voortzetting van het curriculum - algemene module, (stuk 4). Verzoekster bereidt zich momenteel voor op haar examens en zal enorme schade lijden als zij moet terugkeren naar Brazilië.

Indien verweerder verzoekster had gehoord alvorens het OQT af te geven, zou zij voldoende op de hoogte zijn geweest van haar sociale en studentenleven en de intensieve inspanningen die zij zich getroost om haar examens te halen en haar opleiding tot psycholoog af te ronden.

Volgens de constante jurisprudentie van de Raad van State, « une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence, prévue par la loi, dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, à la défense de l'ordre et à la prévention d'une infraction pénale ».

In vrije vertaling : "een maatregel tot verwijdering van het grondgebied een bij wet voorziene inmenging vormt in het recht van de vreemdeling op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Een dergelijke inmenging is echter slechts toegestaan voor zover het gaat om een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is ter handhaving van de openbare orde en ter voorkoming van een strafbaar feit".

Dit noodzakelijkheids criterium vereist dat de inmenging berust op een dringende maatschappelijke behoefte en evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel. De overheid moet aantonen dat zij een juist evenwicht heeft willen vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk op verzoekers recht (...) op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven (...)" (CE nr. 78.711 van 11 februari 1999, RDE 1999, nr. 102, blz. 40-45).

De staat moet dus nagaan of de bestreden besluiten geen buitensporige inbreuk maken op verzoekers recht in verhouding tot het door de overheid nagestreefde legitieme doel.

Een dergelijke motivering is ook in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, die vereisen dat de eenzijdige bestuurshandeling die binnen de werkingssfeer ervan valt, formeel wordt gemotiveerd. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen bepaalt: (...)

dat artikel 3 van deze wet bepaalt: (...)

Geoordeeld werd dat "met betrekking tot de verplichtingen van de administratieve overheden krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, waarvan de schending door verzoeker wordt aangevoerd [...] de verplichting voor de overheid om een formele motivering te geven weliswaar geen gedetailleerde weerlegging van alle door de verzoeker aangevoerde argumenten inhoudt, maar wel de verplichting om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen die aan de bestreden handeling ten grondslag liggen, hetgeen impliceert dat de motivering, zij het impliciet

maar met zekerheid, moet ingaan op de wezenlijke argumenten van de belanghebbende (EHJ, arrest nr. 44468, 31 mei 2010, 3). 1. Zie ook: EG, arresten nr. 97.866 van 13 juli 2001 en nr. 101.283 van 29 november 2001);

Uit hoofde van de zorgvuldigheidsplicht moet de administratie rekening houden met alle elementen van het dossier om met kennis van zaken haar beslissing te kunnen nemen.

Volgens vaste rechtspraak moet elke administratieve beslissing, na een zorgvuldig onderzoek van het haar voorgelegde dossier, zowel in feite als in rechte voldoende gemotiveerd zijn (J. CONRADT; "Les principes de bonne administration dans la jurisprudence du Conseil d'Etat" A.P.T; 1999, p.268, n°8);

2. Schending van het evenredigheidsbeginsel

Overwegende dat, ter herinnering, "...een zorgvuldige bestuursregel vereist dat de autoriteiten de evenredigheid beoordelen tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve handeling en, anderzijds, de uitvoerbaarheid ervan, die in het betrokken geval min of meer gemakkelijk is, en de ongemakken die inherent zijn aan de verwezenlijking ervan..." (vgl. (CE 1 april 1996, nr. 58.969, niet gepubliceerd).

dat dus rekening moest worden gehouden met het evenredigheidsbeginsel, dat op zijn beurt een toepassing is van het redelijkheidsbeginsel, en dat vereist dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de feitelijke gronden van een administratieve handeling en het doel ervan. Dat dit redelijkheidsbeginsel dus verbiedt dat de overheid in strijd met alle redelijkheid handelt (CE, 27 september 1988, nr. 30.876

Dat "... de controle van de evenredigheid van een administratief besluit een kwestie van geval is. De evenredigheid wordt beoordeeld naar gelang van de omstandigheden die aan de vaststelling van het besluit ten grondslag lagen. De context van het besluit, het soort administratieve handeling, het gedrag van de aanvrager en het gedrag van het bestuursorgaan worden bij dit soort toetsing dus in aanmerking genomen".

Het evenredigheidsbeginsel, evenals het begrip kennelijke beoordelingsfout waarvan het een variant is, stelt de bestuursrechter in staat de administratie te bestraffen die haar discretionaire bevoegdheid op willekeurige wijze gebruikt..."<http://www.justice-en-ligne.be/article699.html>

Dat in het onderhavige geval de wederpartij van de bestreden handeling kennis heeft gegeven zonder verzoeker te hebben gehoord, terwijl die handeling een bevel is om het grondgebied te verlaten; daarmee heeft de wederpartij geen enkele proportionaliteit bij het nemen van deze handeling, aangezien het niet voldoende is dat men zich zonder verblijfsvergunning in het Koninkrijk bevindt om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, in feite zijn de specifieke omstandigheden van elk geval verschillend.

In casu blijkt het noch noodzakelijk noch van vitaal belang voor het algemeen belang dat verzoeker wordt verplicht het Belgische grondgebied te verlaten, temeer daar hem geen gevaarlijk sociaal gedrag wordt verweten.

Het evenredigheidsbeginsel, evenals het begrip kennelijke beoordelingsfout waarvan het een variant is, stelt de bestuursrechter in staat de administratie te bestraffen die haar discretionaire bevoegdheid op willekeurige wijze gebruikt..."<http://www.justice-en-ligne.be/article699.html>

Dat in het onderhavige geval de wederpartij van de bestreden handeling kennis heeft gegeven zonder verzoeker te hebben gehoord, terwijl die handeling een bevel is om het grondgebied te verlaten; daarmee heeft de wederpartij geen enkele proportionaliteit bij het nemen van deze handeling, aangezien het niet voldoende is dat men zich zonder verblijfsvergunning in het Koninkrijk bevindt om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, in feite zijn de specifieke omstandigheden van elk geval verschillend.

In casu blijkt het noch noodzakelijk noch van vitaal belang voor het algemeen belang dat verzoeker wordt verplicht het Belgische grondgebied te verlaten, temeer daar hem geen gevaarlijk sociaal gedrag wordt verweten.

Bovendien houdt de evenredigheidsregel in dat "...uit de verschillende maatregelen die haar ter beschikking staan, de autoriteit de minst beperkende moet kiezen...". (VELU J. en ERGEC R. la

convention européenne des droits de l'homme, Bruylant, Bruxelles, 1990, n° 194 ; M-A SWARTENBROECKS, Les arrêtés royaux interdisant à des étrangers non C.E.E, de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements non internationaux de la Belgique?

Dat in casu de minst beperkende maatregel geenszins de aan verzoekster betekende beschikking is.

Dat uit het voorgaande volgt dat het evenredigheidsbeginsel door de wederpartij is geschonden

Overwegende dat in deze zaak in herinnering moet worden gebracht dat het Hof van Cassatie in een andere zaak heeft beslist "...dat elke motivering toereikend moet zijn, in die zin dat zij redelijkerwijs aan elk administratief besluit ten grondslag moet liggen...". (Cass. 5 februari 2000, Bull.Cass, 2000 biz. 285).

Bovendien "...eist de Raad van State ook dat de motivering van de commissaris-generaal gebaseerd is op objectieve redenen..." (CE, n°51.17611th ch., référé 17.05.1995.

Uit al het voorgaande blijkt dat er reden is om een ontoereikende motivering van de wederpartij te constateren."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het EVRM schendt.

Waar de verzoekende partij de schending van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" aanvoert, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door op algemene wijze de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur aan te voeren, slaagt zij hier niet in.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "*Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.*" Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat op 17 oktober 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing werd genomen inzake het verzoek om internationale bescherming, dat het beroep tegen deze beslissing op 25

januari 2023 door de Raad werd verworpen, dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit concreet als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat haar moeder en een zus in België verblijft. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene verklaarde een relatie te hebben met een in België verblijvende persoon. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.” Er wordt tot slot gesteld dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.5. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘*fair balance*’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.9. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.10. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij wijst op een familie- en gezinsleven met haar moeder en haar zus.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat haar moeder en een zus in België verblijft. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij haar besluit onvoldoende heeft gemotiveerd door met name geen rekening te houden met de naleving van artikel 8 van het EVRM. Immers blijkt uit voornoemde motieven dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing onder meer het voorgehouden familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder en zus in ogenschouw heeft genomen, doch in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft geoordeeld dat zij niet behoren tot het kerngezin van de verzoekende partij, dat er immers geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Voornoemde motieven zijn conform de rechtspraak van het EHRM. Artikel 8 van het EVRM beoogt immers enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34). Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op de hoogte was van haar familiale banden in België, aangezien zij tijdens haar hoorzitting bij het Commissariaat-generaal in 2022 voldoende had aangetoond dat haar enige familieleden thans haar moeder en zus zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaring van de verzoekende partij dat haar moeder en zus in België verblijven doch heeft geoordeeld dat deze niet behoren tot haar gezinskern, dat er immers geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Met voorgaand betoog slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het loutere gegeven dat haar moeder en zus thans haar enige familieleden zouden zijn, toont op zichzelf immers niet aan dat er in relatie tot hen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Ook met het betoog dat aangezien haar zus de Belgische nationaliteit verworven heeft en hun vader in Brazilië is overleden, zij, die op dertienjarige leeftijd met haar moeder in België is aangekomen, niet meer kan terugkeren naar haar land van herkomst aangezien zij daar geen naaste verwanten meer heeft, maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Het loutere gegeven dat zij geen naaste verwanten meer heeft in haar land van herkomst toont op zichzelf immers evenmin aan dat er in haar relatie met haar moeder en zus bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Door louter te stellen dat zij sinds 2015 een gezinsleven met haar moeder en zus in België heeft ontwikkeld, maakt zij evenmin concreet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zodat zij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar moeder en zus in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins concreet aannemelijk maakt. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder en zus in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

2.11. Met het betoog dat haar sociaal en privéleven ook moet worden gerespecteerd, aangezien zij sinds haar aankomst in België in 2015 een sociaal leven heeft ontwikkeld met haar klasgenoten in het lager, middelbaar en universitair onderwijs, dat zij bij haar aankomst in België in 2015 immers rechtstreeks ingeschreven is in de Koning Boudewijnschool, waar zij in de brugklas zat, namelijk het derde, vierde, vijfde en zesde leerjaar van de middelbare school, dat zij in juni 2020, ondanks jarenlange moeilijkheden bij het leren van de Franse taal, met vlag en wimpel is geslaagd voor al haar schoolexamens en zij haar Certificat d'Etudes Secondaires Supérieur (CESS) heeft behaald, dat zij regelmatig was ingeschreven aan de Université Libre de Bruxelles (ULB) voor het academisch jaar 2020-2021, om de voltijdse dagopleiding Bachelier en sciences psychologiques et de l'éducation, orientation générale, Bloc 1 te volgen, dat zij met glans geslaagd is voor haar examens, zoals blijkt uit haar cijferlijst van 7 september 2021, waaruit blijkt dat zij veertig van de zestig studiepunten van haar jaarprogramma heeft behaald, dat zij regelmatig ingeschreven is aan de ULB voor het academiejaar 2022-2023, waar zij voltijds dagonderwijs volgt in de bacheloropleiding Psychologische en Pedagogische Wetenschappen, algemene oriëntatie - voortzetting van het curriculum - algemene module (stuk 4) en dat zij zich momenteel voorbereidt op haar examens en zij enorme schade zal lijden als zij moet terugkeren naar Brazilië, lijkt de verzoekende partij te wijzen op een privéleven in België.

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij. Het theoretisch betoog van de verzoekende partij omtrent de invulling van artikel 8, tweede lid van het EVRM en de daaruit afgeleide vaststelling dat de verwerende partij moet *“nagaan of de bestreden besluiten geen buitensporige inbreuk maken op verzoekers recht in verhouding tot het door de overheid nagestreefde legitieme doel”*, zijn *in casu* dan ook niet dienstig. In onderhavig geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privéleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*- toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89).

Zo er al sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten. Immers wijst zij op haar universitaire studies, waarvan zij ook stavingstukken voegt aan haar verzoekschrift, en op een sociaal leven met haar klasgenoten, doch toont zij niet aan waarom zij omwille van deze elementen haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland. Zij toont niet aan dat zij haar studies niet kan verderzetten en voltooiën in het land van herkomst, noch dat zij de banden met haar klasgenoten niet kan onderhouden door het gebruik van de moderne communicatiemiddelen. Waar zij stelt in het verzoekschrift, opgesteld op 20 maart 2023, dat zij zich momenteel voorbereidt op haar examens en enorme schade zal lijden als zij moet terugkeren naar Brazilië, kan de Raad slechts vaststellen dat het academiejaar 2022-2023, minstens de eerste zittijd, heden afgelopen is en de verzoekende partij ter terechtzitting van 14 juli 2023 niet opwerpt als zou zij herexamens moeten afleggen, zodat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij dit betoog. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij, indien zij haar studies

nog niet volledig voltooid heeft, deze niet kan verderzetten in Brazilië. Bovendien kan de verzoekende partij, indien zij wenst haar studies te voltooien in België, hiertoe een studentenvisum vragen.

Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij pas in 2015 het Belgische grondgebied is binnengekomen, zoals zij ook elders in haar verzoekschrift verklaart, kan gelet op het voorgaande de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door geen rekening te houden met haar huidige situatie, met name dat zij *“sinds 2(...)008 in België een privé- en gezinsleven heeft dat moet worden beschermd.”*

2.12. Waar de verzoekende partij nog stelt dat een definitieve weigering om haar in België te laten verblijven in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing geen definitieve weigering is om haar in België te laten verblijven, doch slechts een bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat de verzoekende partij vrij om terug te keren naar België van zodra zij hiervoor de nodige verblijfsdocumenten heeft verkregen. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift aannemelijk maakt dat de thans bestreden beslissing in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

2.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.14. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de

verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59).

2.15. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij in de thans bestreden beslissing wel degelijk een onderzoek verricht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en heeft zij concreet toegelicht waarom zij meent dat het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat.

Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar arrest nr. 122 852 van de Raad van 23 april 2014, merkt de Raad vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.16. Uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.10. blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een familie- en gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. De Raad merkt tevens op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen gewag maakt van gezondheidsproblemen of de aanwezigheid van minderjarige kinderen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet in rekening heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.17. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

2.18. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum geenszins weerlegt of ontkracht, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.19. De verzoekende partij stelt verder dat indien de verwerende partij haar gehoord had alvorens het bestreden bevel af te geven, zij voldoende op de hoogte zou zijn geweest van haar sociale leven en studentenleven en de intensieve inspanningen die zij zich getroost heeft om haar examens te halen en haar opleiding tot psycholoog af te ronden, dat de verwerende partij van de bestreden beslissing kennis heeft gegeven zonder haar te hebben gehoord, terwijl die beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten is.

2.20. De Raad wijst erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan

aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

2.21. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. Zij beperkt zich immers tot de verwijzing naar haar sociale leven, haar studentenleven en de intensieve inspanningen die zij zich getroost heeft om haar examens te halen en haar opleiding tot psycholoog af te ronden, doch zet niet *in concreto* uiteen op welke wijze deze elementen het al dan niet afleveren van het bevel hadden kunnen beïnvloeden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift ook niet aantoonde dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, dat onder andere het recht op respect voor het privéleven waarborgt, heeft geschonden. Zij toont met haar betoog dan ook niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

2.22. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.23. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen enkele proportionaliteit is bij het nemen van de bestreden beslissing, aangezien het niet voldoende is dat zij zonder verblijfsvergunning in het Rijk verblijft om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, dat in feite de specifieke omstandigheden in elk geval verschillend zijn, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat de verwerende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten kon afleveren omdat zij niet in het bezit was van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hoewel de verzoekende partij kan worden gevolgd dat de specifieke omstandigheden in ieder geval verschillend zijn, toont zij niet aan dat er in haar concreet geval sprake is van specifieke omstandigheden die het nemen van het thans bestreden bevel konden verhinderen. Ze stelt weliswaar dat het niet noodzakelijk of van vitaal belang blijkt voor het algemeen belang dat zij verplicht het Belgische grondgebied dient te verlaten, temeer daar haar geen gevaarlijk sociaal gedrag wordt verweten, maar toont hiermee niet concreet aan dat de thans bestreden beslissing, die steunt op de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, disproportioneel is.

De verzoekende partij betoogt verder nog dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de verwerende partij uit de verschillende maatregelen die haar ter beschikking staan de minst beperkende moet kiezen en dat *in casu* de minst beperkende maatregel geenszins de aan haar betekende beslissing is, maar gaat eraan voorbij dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in principe voorziet in een gebonden bevoegdheid voor de verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, *quod in casu*. De verzoekende partij laat verder ook na concreet toe te lichten welke minder beperkende maatregel de verwerende partij haar had kunnen opleggen, zodat het betoog in die zin niet dienstig is.

Er blijkt niet dat er *in casu* sprake is van geen enkele proportionaliteit bij het nemen van de bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.24. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER